

Анжеліка

– маркіза радощів

Ольга КРАСОВСЬКА,
Ольга ПРОКОПЧУК (фото)

Новорічний подарунок, який отримала Анжеліка Рудницька, не наснитися навіть у найказковішому сні. Днями вона повернулася з Кореї, де на відомому мистецькому форумі їй присвоїли почесне звання світового майстра.

Захоплення стороннього спостерігача подарунком породжене екзотичністю його походження та фантазмагоричністю події як такої. Втім, думаєш собі далі, нічого дивного немає, адже йдеться про Анжеліку Рудницьку. А вона, єдина в Україні володарка такого звання, звикла бути першою завжди та в усьому.

У 1990 році студентка факультету журналістики столичного університету голодувала на майдані Незалежності разом із п'ятьма десятками учасників доленосної «Революції на граніті». За кілька років по тому створила мистецьку агенцію «Територія А» – першу такого роду в шойно народженій незалежній Україні. Музична телепрограма під цією «шапкою» також стала першою: до Анжеліки на телебаченні не існувало рейтингів виконавців, котрих, до слова, ведуча виводила в люди просто у своїй передачі. Її співучі кадри – й донині перший ешелон вітчизняного шоу-бізу.

А ще Анжеліка Рудницька навчалася в аспірантурі, писала романи, видала шість власних аудіоальбомів українською та французькою, викладала у виші, президентувала у Фонді відродження культурного середовища Києва, отримувала звання заслуженої та орден Святої Ольги III ступеня... Та з-поміж численних біографічних фактів, що вкупі лише підтверджують тезу про звичку бути першою, бути новаторкою, вирізняється ще одна особлива іпостась багатогранної натури. 2004-го прикута до ліжка Анжеліка створила унікальний художній жанр – вишиваний живопис (трохи пізніше з чийогось легкого слова вона дістала ярлика «засновниця течії етномодерн»). Здавалося,

саме дар, що злетів із високих небес, виявився врешті панацеєю для тяжкохворої дівчини. За півроку вона стала й пішла.

Нове народження Анжеліки супроводжувалось усвідомленням себе як митця та звичним небажанням шукати легких шляхів. Художниця занурилася у свої картини, у працю техніку, що межує з ювелірністю, в образи, які потрапляють із глибин генетичної пам'яті в шалені сни, а потім, загартовані ірреальністю, переселяються на барвисті полотна. Їх нині близько ста. Вони здебільшого циклічні, як усе суще, як ми, як природа з її синусоїдами та коловоротами. Роботи не продаються. Бо створені для того, щоб їх побачило якнайбільше людей. А отже, – для мандрів. Колясять Україною та Європою. Дивують усіх, хто відвідує експозиції.

Корейському вояжу нашої героїні по нагороду передувала 70-та виставка її творів під назвою «Український всесвіт». Вернісаж у столичному музеї Тараса Шевченка перетворився на світський раут. Чимало відомих і знаменитих бажали Анжеліці доброї дороги. Цікаво, що навіть щільна скупченість персонажів вітчизняного бомонду не затулила чистих кольорів, тихой радості, світла й мудрості, що лилися з картин. Вони магнетизували лабіринтами сутностей, закодованих в автентичній символіці. Як там Анжеліка одного разу сказала про ці напрочуд красиві полотна? «Листи вічності, які мені довірили опублікувати».

Вітаємо, Анжеліко, й бажаємо твоєму життю традиційної наповненості та нової змістовності!

Минулої осені в Музеї книги і друкарства відбулася акція для дітей «Створи власну книгу разом із Анжелікою Рудницькою».

